pääl kinnitas, mitte weel täidetud olewat, waid kiusas oma kolme seltsimehega igal pool neid taga, ega annud kusagil rahu, kunni need wiimaks oma lähema sugulaste Leedu rahwa juure põgenenud oliwad ja sääl warju leidnud. Aga ka säälgi tõusis tüli jälle, ja „neliwenda" oliwad Leedu rahwal pea nendasama kardetawaks saanud, kui enne wana Preislastele.

Kaua sõdisiwad nemad kui wõitjad ühesuguse õnnega. Juba hakkas wanadus nende juuksid halliks wärwima, aga ikka seisiwad nemad omas täies jõuus ja ihurammus, waenlastele hirmuks, kõrgeste auustatud ordorüütlitest ja kõigist kristlastest.

Aga õnn ei jää inimesele mitte igaweste truuiks, waid taganeb ka ära; nenda meie wahwa wennadele ka.

See oli aastal 1295, sääl istusiwad ühel lõbusal õhtul meie neli wana wapert wenda ühestoos õhtusõõmaaeal oma kindluse ees wäljas. Mureta oliwad nemad oma sõariistad eneste kõrwa puude oksa riputanud. Mõdupeeger käis tihti ühe käest teise kätte ja jutt jookseis sorinal kõige wõitlemistest ja wõitudest, mis n'ad ärateinud oliwad, ning wanduseiwad wennalikult üksteisele surmani truuiks jääda. Sääl wuriseseiwad korraga lähemast metsast nooled nende poole ja — Klaus Diiwel langes surnult oma seltsimeeste jalge ette maha. Tulise wihaga kargaseiwad teised istmetelt ülesse ja silmaseiwad kurjategijat otsides. Metsalise kiisaga kargaseiwad nüüd igalt poolt waenlaste hulgad metsast meie sõbrade pääle, kelledele aga waewalt aega oli oma raudkübaraid puude otsast maha wõtta, päha panna ja mõõgad ning kilbid kätte tõmmata; sest juba kurjategijad tungiseiwad nendele kallale.

Hirmus kange wõitlemine algas nüüd. Tihti üksteise ligi hoides, selg selja wastu, niitseiwad nemad oma laia mõõgadega kõigest wäest waenlasi maha. Juba hakkaseiwad kurjategijad kartma ja taganema, ja wõit jälle meie sõbrade poole jääma; sääl wiskas ennast üks Leedu ülemast kawalaste maha, n'agu oleks ta raskeste haawatud saanud, rabas ruttu